

Въ това време се очертаватъ два вида оркестрови С-ти: италианска, въ която се употребява за уводъ венецианската оркестрова увертюра, и французска — съ уводъ — французска увертюра. Клавирната сюита се явява въ втората половина на XVII в., и е била култивирана до срѣдата на XVIII в. Чрезъ връзката си съ църковната соната, С-та е оказала влияние и върху развитието на сонатата. С-та има своето начало въ Италия, а процъвтала въ Франция (тамъ Куперенъ я нарича *Ordre*) и Германия — особено оркестровата. Отъ втората половина на XIX в. се забелязва едно възвръщане къмъ сонатата въ Германия, особено — оркестровата: Рафъ, Лахнеръ и Регеръ, въ Франция (клавирната): Боели и Вен д'Енди — за струненъ квартетъ, 2 флейти, 2 тропета.

Сжбевъ, Сжбчо — оперенъ пѣвецъ — лирико-драматиченъ баритонъ, род. 1899 въ Венеция (майката италианка, бащата българинъ), училъ въ Римската консерватория при Розати, 22 годишенъ е членъ на Софийската народна опера, въ която остава 4 години, следъ което заминава за чужбина и, въ течение на три години, пѣе на опернитѣ сцени въ: Амстердамъ, Ротердамъ, Ница, Берлинъ, Римъ, Венеция, Торино, Болоня, Палермо, Флоренция и много други италиански градове. Май 1931 получава ангажиментъ за едно турне въ Африка, Австралия и Канада — съ голѣмата италианска оперна трупа „Гонзалесъ“. Гласътъ на С. се отличава съ своята металичност и приятенъ тембъръ. Отъ края на 1932 е членъ на Народната опера въ София.

Т.

Т — 1) Съкращение за „теноръ“, 2) въ органовитѣ и цемболови творби на Фрескобалди означава мѣстото на единъ кжсъ трилеръ. У Готлибъ Муфа — сжщо, означава кжсъ трилеръ, който свършва съ групето.

Табулатура, лат. *tabulatur*, ит. *intavolatura*, фр. *tabulature*, нѣм. *Tabulatur* — музикално нотирание, въ употребѣ презъ срѣдновѣковието до къмъ XVIII в. — за нѣкои инструменти (органъ, пиано, лютна, цитра), посрѣдствомъ букви или цифрово тоново означение. Азбучната нотация представлява въ своя произходъ една истинска Т. Отъ Т-тѣ за разнитѣ инструменти най-голѣмо значение иматъ тѣзи за лютна и органъ. Въ Франция и Италия — за клавишнитѣ инструменти сж употребявали обикновеното нотно писмо, а отъ XIV в. въ Англия започватъ да си служатъ съ една особена нотация за органовитѣ творби, представляваща отъ себе си една смѣсница отъ обикновеното и азбучното нотни писма. Понеже Т-та е една нотация предимно за инструменти, пригодни къмъ многогласие, то тя е била първоначално равнозначна съ партитура. Органиститѣ и клависениститѣ въ Италия сж писали за своитѣ инстру-

менти, като сж употребявали една Т., — състояща се отъ 2 системи петолиния, както се пише и сега за тѣзи инструменти. Отъ XV до XVII в. въ Германия сж си служили съ една Т. за органови творби, която, бидейки безлинейна, е едно измѣнение на буквената нотация, при която гласоветѣ сж били означавани съ букви — една надъ друга, като ритмичната трайностъ е била опредѣляна съ знакове върху отдѣлнитѣ букви отгоре. Буквата а, надъ която, като се е поставяло точка, е означавала **бревисъ**, една отвесна черта — **семибревисъ** и пр. Въ Италия и Франция Т-та е служила за лютната и китарата. Французската лютнова Т., отъ срѣдата на XVI в., е била съ петъ линии, като условнитѣ букви сж били поставени между линиитѣ, а стойността на нотитѣ сж били означавани по сжщия начинъ, както и въ германската Т. Въ Испания, както за клавишни инструменти, тѣй и за лютна, сж си служили съ цифрената нотация върху линиитѣ.

При лютновата Т. — знаковетѣ нѣматъ значение на тонове, а на грифи. Нѣмската Т. за лютна е безлинейна, и нарежда знаковетѣ по гласове единъ върху другъ. Пъл-